

VI

La bossa de cretona que guarda les fotografies familiars romana, estona ha, entre les mans de Daphne.

La tarda, grisa i plujosa, invittava al recolliment, a les evocacions, a les confidències...

- Oh, mireu, aquesta sóc jo a disset anys!

Daphne m'allarga una cartolina. Hi distingeixo la imatge quasi esborrada d'una noia molt jove, vestida, pentinada i guarnida per a una festa de societat, amb un gust exquisit, desmodat, romàntic....

- Me la van fer quan acabava de prometre'm amb Mike. Oi que faig goig? Ara ja puc ben dir-ho. Han passat tants anys!...

M'arrebassa la foto de les mans.

L'entafora a la bossa.

- Vos, Aline no sou gens envejosa. No cal que us ho amagui. N'era molt i molt de bonica jo a disset anys i a vint-i-set i a trenta-set i fins a quaranta set que és quan em vaig ajuntar amb Herman.

Sospira:

- Si Aline, a quaranta-set anys vaig desvetllar la passió més ardent i sòlida de la vida d'un home, la que encara dura i resisteix a les meves primeres arrugues, als meus cabells grisos, al reblaniment de les meves carns. Herman encara em desitja.

Daphne, talment com si jugués a la loteria treu una altra cartolina de la bossa.

- Mireu. Mireu, aquest és Merry. Tenia disset o divuit anys. Si fa no fa la mateixa edat que jo quan vaig posar-lo al món.

En la foto, hom veu a Merry acompanyat d'un grup de quatre homes, tots, mes o menys de la mateixa edat: esquiadors en un paisatge de neu a l'alta muntanya Suïssa, potser Davos, potser a Mürren, potser a Crans...

Daphne comenta:

- Quatre bordegassos que fan qui sap el goig. Però el més alt i ben plantat de tots és Merry. Fixeu-vos-hi. Es igual que un dels fills d'Eduard seté d'Anglaterra: un Galles, un Gloucester un Kent...

- En una ocasió, casada de nou, vaig ballar un vals amb el Príncep de Galles, - recorda Daphne - . Aleshores era l'home més bell que he conegut, d'una bellesa un poc decadent, però tan distingida, tan romàntica... ulls blaus claríssims, cabell ros color de palla... Merry és encara més bell, més arrogant, més airós que aquell que havia de ser rei d'Anglaterra i ho va baratar tot per una dona, no solament el regne sinó el dret de viure en el seu propi país.

- I Mike - pregunto. ¿Com era Mike?

- Mike, vacil·la Daphne, no és podia comparar amb el príncep de Galles i encara menys amb Merry. Quan Mike va morir, Merry era encara un marrec, més aviat escarransit i malaltís. Ningú no hauria sospitat el canvi que faria! Mentre Mike i jo ens dedicàvem a viatjar per tot el món i fer vida d'hotel, Merry habitava amb els Preston a la Granja d'Hertford. ~~una~~ Grandfather havia envellit molt en pocs anys. Estava delicat de salut. No podia suportar les entremaliadures i malifetes de Merry i les escridassades de la granny per culpa del net. Va exigir que tanquessin Merry en un pensionat. " Quan jo seré mort " diu que deia a la granny, "Merry podrà tornar a casa i tots dos tornareu a fer gresca. Abans però, deixeu-me morir tranquil".

Merry entrava en un pensionat d'on, aviat va ser expulsat gràcies al seu caràcter díscol i a la pèssima educació que havia rebut de la granny secundada per la dida índia.

En l'endemig, Mike i jo, avisats per la meua mare de la ràpida decadència física del pare, ja havíem tornat a Anglaterra i vam haver de carregar amb Merry. Ja l'havien expulsat d'un

segon pensionat. Era evident que caldria fer-lo educar a domicili. Pero cap institutor o institutriu, nurse o preceptor no aguanta-ven les seves impertinències, malgrat el bon sou que els donavem. Alguns van abandonar la feina sense acabar de cobrar-la. La conducta de Merry a Clarence-road era de franca revolta. Trencava vaixella i vidreres, arrancava la tapisseria de les parets, destruïa els panys de les portes i els respatlles de les cadires, s'insolentava amb tothom, sobretot amb Mike a qui, ostensiblement odiava, i del qual, també ostensiblement, era odiat.

Així que grand father va morir, la granny reclamava el seu tresor. Recuperava Merry amb gran alleujament nostre. El noi també semblava alleugerit de deixar Londres i sobretot de perdre de vista a Mike. Crec que si haguessin continuat vivint sota el mateix sostre pare i fill, haurien acabat agredint-se mutuament.

Poc temps després, la Granny es va vendre la granja d'Hertford i se'n va anar amb Merry a viure a Suïssa. Hi havia passat moltes temporades. N'estava enamorada d'aquest país. Va fer anar Merry en un bon col·legi, d'on l'alumne no va ser expulsat. Deia que el preferia als pensionats anglesos on la disciplina és tan rígida, inhumana, assegurava ell. En el col·legi de Lausanne hi va passar alguns anys. Hi aprenia el francès, un poc d'alemany, cultura general. Practicava molt la cultura física: l'esquí, la natació, la marxa atlètica...

Tot d'una, Merry va declarar que volia ser artista-pintor. La granny el va matricular a la Ecole d'Arts et Metiers de Ginebra.

Li va llogar un estudi. Suposo que l'estudi servia per a tota mena d'activitats, confessables i inconfessables i potser també casualment, per a empastifar-hi alguna tela. Merry aleshores ja freqüentava la bohèmia florida de Ginebra, la que continua freqüentant ara. La granny escrivia que Merry obtenia grans èxits entre la societat del país. No especificava la mena

d'èxits ni la mena de societat. Jutgeu vos mateixa pels que continua obtenint i amb qui els obté.

La granny insistia a voler decidir a Mike i a mi a venir a Suïssa. Ens invitava a passar unes setmanes en el xalet que havia llogat a Bellevue. Però Mike ja no es trobava en condicions de viatjar. L'ús i l'abús del tabac, de l'alcohol i d'altres vicis menys confesables, li havien minvat la salut. Estava realment malalt i no va trigar a morir. Aleshores la granny em va proposar abandonar Anglaterra, instal·lar-me amb ella i el noi a Suïssa. Però després de la mort de Mike - i no em jutgeu amb massa severitat - jo em sentia tot d'una rejuvenida, semblava com si m'haguessin sortit ales. Experimentava una sed de viure autenticament juvenil. A Londres hi tenia qui sap els amics i admiradors, una vida social ben encarrilada, independència econòmica, tota mena de distraccions, entre les quals, és clar, el flirt. Del flirt vaig passar fàcilment al lligam amorós. Era l'amant d'un diplomàtic francès amb qui no podia casar-me perquè ja era casat i la seva muller, per bé que anava per les seves no es volia divorciar. Jo a Robert l'estimava força i ell també a mi. No prou, suposo, per a insistir a divorciar-se contra la voluntat de la mare dels seus fills.

La meva amistança amb Robert va durar quatre anys. La granny insistia a fer-me anar a viure amb ella i Merry a Suïssa. Però jo no li feia cas. La granny gastava un temperament independent, autoritari, capriciós. Merry... què sabia jo de Merry? La granny em recordava que era el meu fill però jo no podia considerar-l'hi. Mike mai no li havia considerat. De Merry no en parlavem ni en demanavem noves com si volguéssim evitar el vergonyós record d'aquell fatal nit de noces en la qual, gràcies a una alegre i excepcionalment borrarxera de Mike, la criatura havia estat engendrada. Però quan la meva amistança amb Robert es va afluixar i, finalment, disoldre, vaig començar a sentir-me sola

i desemparada a Londres. De sobte decidia anar a reunir-me amb la granny a Bellevue.

En l'endemig, Merry s'havia fet home. I, quin home, diastre! Pujava un pam més que Mike - en corpulència retirava a l'avi Preston -. Era ample d'espatlles, lluïa un pit pretuberant de nedador. Atravessava el Léman nedant des de la costa suïssa a la francesa. Una colla de companys el seguien en barca. Aviat m'hi vaig afegir.

Merry parlava molt be el francès bò i conservant un lleuger accent anglès.

- L'accent anglès encara el conserva, - comento.

- Però li escau d'allò més, no fa?

- A vos no se us coneix que sou anglesa.

Daphneriu.

- Gràcies als meus tres amants francesos. Sobretot a Robert, que és el qui va durar més temps. Robert volia que el meu francès ~~fos~~ fos perfecte. Sempre em corregia. Fins es feia pesat a estones. I més d'un cop discutíem per culpa de les seves correccions fonèstiques.

- A Merry - comenta Daphne amb certa malícia, li cal una francesa que s'obstini també a corregir-lo.

- A Merry, estimada Daphne, no el corregeix ni l'Esperit Sant, té massa orgull.

- Tornant a l'època de la meva arribada a Suïssa, continua Daphne, Merry semblava ben decidit a seguir la carrera de les Arts. La granny continuaria pagant el lloguer de les golfes de la rue Winkelried on Merry té el seu estudi. Ara sóc jo o Herman qui el paga. En aquest pretès estudi s'hi feia i s'hi fa de tot menys pintar. Quan jo vaig arribar de Londres, Merry em va prohibir que hi posés els peus. També ho havia prohibit a la granny. I a vos, Aline, no us ho ha prohibit?

- M'ho he prohibit jo mateixa.

- Suposo que Winkelried continua servint de refugi a artistes fracassats o a punt de fracassar, a ballarines i cantants igualment fracassades, invertits dels dos sexes i fins a delinqüents de dret comú perseguits per la policia cantonal.

- Merry no dissimula les seves freqüentacions, comento.

- Més aviat se'n vanta, accepta Daphne.

- Li agrada anar contra la corrent.

- I riure's de totes les lleis morals i socials establertes.

Daphne encén una altra cigarreta.

- Merry i jo no ens havíem vist des de l'època ja llunyana, de la malaltia de grand-father, i que coincidia amb el començ de la gran decadència de Mike: la de les terribles borratxeres seguides dels no menys terribles atacs de fetge.

En veure'm arribar a Bellevue, Merry m'havia besat i abraçat amb entusiasme. Era la primera vegada que em demostrava algun afecte.

- Hallo, Daphne, et conserves molt bé . Fas un goig que enamora. Talmen com quan sorties amb el simi de Mike a passar la vetlla en els "Night-Clubs" i "danzings" d'aquell Londres de la postguerra.

- Tu també fas qui sap el goig, Merry. Qui t'ha vist i et veu!

Merry em feia voltar com si fos un maniquí.

- Sí, noia, sí, tant de davant com de darrera en fas, de goig no es pot negar, afegia sense abandonar el seu to, entre complagut i agre-ssiu .- I el teu Mike, va petar tant mateix!

- Oh, feia la granny escandalitzada del mot petar .

- Anys ha que el teu daddy és mort, confirmava jo sense voler adonar-me de la implacable rancúnia de Merry.

- Quina bona pensada! Satanàs el tingui en la seva glòria! Sospito que d'una cirrosi del fetge, naturalment, afegí Merry amb una rialla.

- Si, és clar, alcoholitzat fins el moll dels ossos, pobre daddy.

- Daddy, de qui? Meu no, suposo estimada Daphne.

- Tant si ho volem com si no ho volem, Mike era el teu pare, Merry, i no em diguis Daphne, si et plau. Digues-me mummy.

Merry esclafí una gran riada. Es girà devers la granny, que assistia impacient a l'escena.

- Daphne vol que li digui mummy, què en penses tu, granny?

- Penso que ja us heveu picat prou les crestes. Digues-li Daphne si vols, pero vivim en pau com fins ara.

Viure tots tres en pau era difícil. A la granny, tot el que feia o deia Merry li semblava bé. En tractar-se del seu tresor se li fonia l'esperit crític. Per a ella, Merry era de casta superior. En canvi criticava tot el que jo feia o deia. Volia dar-me consells sense adonar-se que de rebre consells ja m'havia passat l'hora. Jo, llevat de Mike, no m'havia deixat mai dominar per ningú. No calia que la granny ho provés. Sortosament, tant ella com jo gaudíem d'independència econòmica. Jo gastava el meu capital com si fos inesgotable, la granny administrava el seu amb un poc més de seny.

- De passada us confesso, diu Daphne fent un parèntesi que si Merry i jo podem menjar encara és gràcies a Herman. Herman va arribar a temps d'evitar el desastre.

- Però no vau heretar res de la granny?

Daphneriu.

- Era una múrrria, ja us ho he dit. Va administrar els seus diners calculant quasi exactament els anys que viuria. No es va privar de res però tampoc no va deixar res, o quasi res, unes engrunes per a pagar el seu enterrament i gràcies. Mentre la granny vivia, Merry pidolava diners, ara a l'una ara a l'altra. Sortosament les seves necessitats son modestes. Menja el que hi ha i si n'hi ha.

- Però beu, observo.

- Sí, reconeix Daphne somrient, però també si n'hi ha. El mateix beu whisky, xampany o borgonya que cervesa o vi ordinari.

- Però aigua no, comento.

- D'aigua no en beu ningú que tingui dos dits de front, replica Daphne. L'aigua no s'ha fet per a beure-la. Merry tampoc no es preocupa del vestit. Duu sempre les mateixes peces fins que se li esfilagar-se'n o li cauen a trossos. L'únic luxe que es permet és el de fumar Virginia Players. Se'n fuma dos o tres paquets al dia.

- Que vos pagueu, naturalment.

- Jo o Herman.

- I vos, Daphne, no fumeu tant com Merry?

- Tant o més però jo fumo tabac ordinari. Vos Aline, fumeu poquíssim.

- Dues o tres cigarretes al dia.

- No teniu cap vici, fa Daphne en to de pietat.

- Posada a no tenir no tinc ni vicis. Però conteu-me com va anar la vostra estada a Bellevue.

- Esplèndidament. Cada matí si el temps era bo, nedavem i barquejavem en el Léman. Les tardes, i sovint les vetlles, Merry i jo les passavem a Ginebra. La pobra granny protestava. Deia que la deixavem sola, abandonada en el seu xalet. Si aquell tràfec nostre continuava, ella se n'aniria a viure a Ginebra. Confesso que Merry i jo erem dos egoïstes. (Sou tinc ganes de dir jo, però callo). Jo, continua Daphne, tota revifada pels records d'aquella època, era jove i encara ho semblava més. La gent m'atribuïa deu anys menys dels que tenia en realitat. A Merry i a mi sovint ens prenien per germans i també per una parella d'enamorats. Això afalagava la meua vanitat femenina. Merry, ~~era~~ en aquella època un company ideal. Jo li dava lliçons de dansa moderna. Aviat en va saber més l'alumne que el mestre. Merry té, com sabeu, un cos prim, elàstic, lleuger, una gràcia:

natural i un gran sentit del ritme. Si hagués volgut dedicar-se a la dansa, fer-ne una professió, hauria guanyat molts diners.

- No puc imaginar Merry guanyant diners, comento.

- Oh, no, - accepta Daphne amb cert orgull de casta, ~~mmm~~ no saltres, els diners, només sabem gastar-los. Quan anavem en els danzings, continua Daphne, Merry només dansava amb mi. Si jo dansava amb algú altre ell s'estava assegut, visiblement contrariat. Així que l'orquestra atacava una nova dansa, em deia amb impaciència: "Ballem?" Formavem una bona parella, Merry i jo.

- Encara la formeu, comento amb un poc de despit.

Daphne somriu amb malenconia.

- Aleshores era jo qui el guiava sense que ell se n'adonés. Ara es Merry qui em guia. Cridavem l'atenció arreu.

- Encara la crideu ara, exclamo, sense poder dissimular la meva enveja.

- Oh, ara jo m'he engreixat, m'he afeixugat. No sóc la mateixa d'aleshores. Aleshores jo era prima i airosa. Gastava una fortuna en vestits, perfums i tota mena d'accessoris. Tenia molts pretendents. Imagineu! Lliure i econòmicament independent!

- Es curiós que no us decidissiu a remaridar-vos.

- Els meus admiradors solien ser casats i emmainadats. Estaven prou enamorats de mi per a enganyar la dona, però no prou per a divorciar-se'n.

En l'endemig, el meu company ideal era Merry, molt més jove, formós i agradable que el Mike dels últims temps. Els últims temps de la meva vida matrimonial havien estat molt penosos. Mike sofria terribles atacs de fetge. Patia molt, esdevenia exigent, criticaire, sarcàstic...insuportable.

Merry i jo vam començar, a viatjar junts com ja ho havíem fet Mike i jo després de la guerra del catorze. I no viatjavem únicament sinó que feiem estades més o menys llargues en hotels de la "Côte d'Azur"; "Saint Raphael", "Saint Tropez", "Saint Maxime" i també a la "Côte Vermeille"; "Colliure", "Banyuls", prop d'Espanya

Finalment vam anar a raure a Eivissa. A Eivissa vaig fer la coneixença d'Herman. Però ben abans d'Hermann, van entrar encara dos homes més en la meva vida. Si trobés la photo de Roger...

Daphne introdueix la mà en la bossa de cretona. Ara fa una estona l'havia abandonada damunt del sofà. En treu un grapat de cartolines, les llambrega una a una. Mou el cap decepcionada, les hi torna a entaforar.

- Estava segura, diu, d'haver conservat~~z~~ la foto de Roger. Una estona o altra la retrobaré.

Torna a abandonar la bossa damunt del sofà.

Recorda:

- Aleshores no era fàcil arribar fins aquella illa. Calia tenir l'esperit aventurer. Merry i jo l'hi teniem. I també el va tenir Roger d'Auvingi i, uns anys més tard, Herman Kurtz. La travessia des de Barcelona la vam fer en una vella nau poc confortable i fins perillosa. Però un cop a Eivissa ho vam oblidar tot. Res del que havíem conegut fins aleshores no es podia comparar a l'encanteri d'aquella illa, a la seva bellesa, a la seva pau meravellosa. No us penseu que exagero quan us dic que l'Eivissa d'aquella època era de costums tan primitives com les d'una illa perduda al bell mig del Pacífic de les que ens parlen Stevenson o Somerset Mogam en les seves novel·les.

La, diem-ne, fondeta o hostal on Merry i jo ens estàvem i més tard també Roger d'Auvingi, i encara més tard, Herman Kurtz, era netíssima, amb unes cambretes emblanquinades i unes finestretes per on veíem el cel i el mar, tan nets, blaus i lluminosos com no n'he vist d'altres enlloc.

L'aigua potable, es clar, escasseja-va. Per beure rai, beviem vi. De rentar-nos ho feiem en el mar, dues o tres vegades diàries. En el dormitori només hi havia un gibrell no gaire més fondo que un plat soper, col·locat en un palanganer de ferro i un còntir on conservàvem com si fos or, una petita quantitat d'aigua mig salobre. La comuna era una garita sense porta amb una simple

cortina de cretona que jo hi vaig fer posar.

En aquell hostel hi menjavem d'allò mes bé. Sobretot un peix fresquíssim. Mireu, el treien viu del mar i encara bellugant el tiraven a la cassola o a la paella. Mai no n'he menjat enlloc de més fresc i mes saborós.

La carn, generalment de xai, era tendríssima. I tot plegat ens costava més barat que un aperitiu en qualsevol ciutat d'Europa.

Que aleshores Eivissa era un paradís, mai no ho repetiré prou vegades. Rieu-vos dels paradisos polinesis descrits pel vostre Pierre Loti!

Merry i jo hi vivíem tan feliços que no teníem ni lleure d'adonar-nos-en. Per a que ens n'adonessim calia que esclatés el drama. El va provocar l'arribada de Roger d'Auvinyi. Era oficial de la marina de guerra francesa, estava convalescent d'unes febres intermitents contretes a la Indoxina. El capità del canoner "Cassiopée" de la dotació del qual formava part Roger d'Auvinyi, coneixia molt bé Eivissa. Hi va enviar el convalescent, segur que la pau, tranquil·litat, els bons aliments i el clima d'aquella illa benaurada l'acabarien de refer. Però el comandant no comptava amb mi, comenta Daphne amb juvenil picardia. Roger era molt jove, amb prou feines més gran que Merry. S'estava en el mateix hostel que nosaltres. Tot seguit ens vam fer a mics. Era un company deliciós: ben educat, galant, espiritual, agut...

Daphne sospira amb certa recança.

- Pobre Roger! Es va enamorar forassenyadament de mi. Assegurava que si jo no el corresponia es mataria i si el corresponia ens havíem de casar tot seguit.

La inoportuna passió amorosa de Roger - això ho vaig comprendre aviat - amenaçava la nostra felicitat mútua i no solament la del marineret i la meva, sino també la de Merry.

Els primers dies, els que seguien al de l'arribada de Roger a Eivissa, havien estat meravellosos. Merry, Roger i jo men-

javem a la mateixa taula, passejarem, barquejarem i nedarem junts. També hauria de recordar que ens embriagarem junts. Les nostres borratxeres però eren tan alcohòliques com ambientals. Vull dir que ens embria-gavem no solament de vermut, de vi negre i de pernod, sinó de mar, de sol, d'alegria.

Roger insistia a voler mullerar-se amb mi. No veia o no volia veure tots els inconvenients que s'oposaven a n'aquest malaurat projecte: la diferència d'edats, la seva carrera tot just començada, la seva salut encara deficient, el seu raquític ~~seu~~ d'oficial de marina...

Roger trobava solucions a tot: engegaria la flota de guerra francesa, es faria comerciant a Marsella, trafiquejaria clandestinament amb mercaderies exòtiques... quant a la diferència d'edats, el seu parer era que no valia ni la molèstia de pensar-hi. Roger assegurava que el seu amor era apassionat i sòlid. Em volia! Em volia! Aspirava a tenir el dret de viure aquest amor publicament i legalment.

Mentre continuavem discutint-ho i jo esperava arribar a convèncer-lo de la seva follia, ja havíem esdevingut amants. Roger hi posava tota la seva ànima, i jo, solament el cos. Roger volia escriure immediatament al comandant del "Cassiopée". Li demanaria un permís més llarg. Esperava que no li negaria. Aprofitariem aquest permís per a maridar-nos.

Jo confia-va que un cop fora de l'embruix d'Eivissa, les coses canviarien. Lluny de mi i d'aquell ambient paradisiac, Roger s'asserenaria, hi veuria més clar, comprendria la situació i renunciaria al seu forassenyat projecte matrimonial.

En l'endemig, la situació es complicava encara. Merry esdevenia gelós de Roger. No volia freqüentar-lo. Fugia de la nostra vora. Se n'anava sol illa endins. Es feia amic amb els eivissencs, sobretot amb els pescadors de Santa Eulalia. Els seguia a pescar mar endins. Sovint no tornava ni a sopar ni a dormir. Quan li vaig demanar explicacions de la seva estranya conducta

em va respondre que odiava Roger. No aguantava la seva companyia.

En vaig parlar amb el meu amant. Va alçar les espatlles. Segons ell, la gelosia de Merry era pròpia d'un noi consentit, d'un infant malcriat. Calia acostumar-lo a la idea de la nostra propera unió matrimonial. - Unió, deixeu-m'ho dir, de passada, en la qual jo no creia.

En l'endemig Merry, sense dar cap explicació se n'havia anat a viure amb una família de pescadors del cantó de Santa Eulàlia. Mentre jo era fora de l'hostal havia vingut a cercar les seves coses. A poc a poc ho anava traslladant tot a casa dels pescadors. Fins que en una ocasió el vaig atrapar en el moment que fugia amb un farcellet de roba.

- On vas i per què t'amagues? - li dic jo barrant-li el pas.

- Ja t'ho vaig dir. Però si vols t'ho repetiré: No vull fer mes d'alcaivot vostre. Odio el teu gigolo. L'insultaria, el bufetejaria, potser acabaria escanyant-lo. Ell és un nyicris i jo tinc mans d'estrangulador. No t'hi has fixa't Daphne? Mira'm bé les mans.

Me les mostrava per dintre i per fora ben esteses davant dels meus ulls.

- Son mans d'estrangulador, repetia.

- Deixa't d'estrangular i escolta'm", cridava jo.

- No em diràs res que m'interessí, si no és que Roger se'n va en el primer vaixell.

Intento agafar Merry pel braç a fi i efecte de retenir-lo. Es desempallega de mi amb una revolada.

Jo li crido furiosa:

- Roger és el meu amant. S'estarà amb mi tot el temps que vulgui.

- Doncs mentre s'hi estigui no comptis amb mi.

- I tu, faig jo imprudentment, ja ets massa ganàpia per anar sempre cosit a les meves faldilles. Cerca't una eivissenca. N'hi ha de ben xamoses, amb uns ullassos esllanguits que no demanen si-

nó amor. Ja ets prou home per a folgar amb dones.

- Les dones? - braola ell, - totes em feu fàstic.

Se m'havia atansat. Em posava pesadament les dues mans damunt les espatlles - les seves mans d'estrangulador recordava jo amb esgarrifança.- Em mirava fixament amb ulls d'al·lucinat - Us hi haveu fixat? Aline que en els moments de còlera els ulls de Merry canvien de color? - Mentre les seves mans em tenallaven les espatlles i la seva mirada semblava voler atravessar-me Merry confessava amb veu concentrada.

- Totes menys tu, Daphne.

En havent dit això, em deslliurava del terrible pes de les seves mans. Els ulls se li havien amarat de llàgrimes.

- Es a tu a qui jo vull. A tu i només a tu Daphne.

Jo volia fugir d'aquell monstre. Vaig fer un pas devers la porta. Però el monstre es va barrar el pas.

- Escolta encara unes paraules, les darreres. El que et dic és com un jurament. Per a mi no hi ha ni hi haurà mai cap altra dona al món que tu, Daphne.

Em va deixar el pas lliure i mentre jo passava la porta com si fugís d'un tigre llibert, Merry cridava:

- Adeu Daphne, me'n vaig a viure amb els pescadors de Santa Eulàlia.

Se n'hi va anar. Pescava amb ells. Feia per un més com qual-sevol eivissenc d'aquella platja.

Roger i jo continuavem les nostres relacions amoroses ennuvolades per l'absència de Merry. Roger ignorava la darrera escena ocorreguda entre Merry i jo però, sense acabar de comprendre el meu estat nerviós i les meves freqüents distraccions i silencis, també patia. La situació va durar fins la fi del seu permís. Ens vam separar ~~prometent~~ prometent-nos fidelitat eterna. Roger, de bona fe, suposo, jo sabent que l'aventura acabava aquell matí de finals de setembre quan jo acompanyava el meu amant fins el veixell que se l'enduia rumb a Marsella on s'incorporaria a la seva unitat i sin-

glaria mars~~se~~ enllà segurament devers el Golf Pèrsic.

No podia suportar la meua solitud. Eivissa, tot de sobte, em semblava una mena de presó. Ja no li reconeixia cap de les gràcies que tant m'havien encisat. Vaig córrer a recuperar a Merry.

- I Merry us va seguir? - pregunto jo revoltada.

- Com un gosset.

- Llàstima, -exclamo.- Si l'haguessiu deixat a Santa Eulàlia fent de pescador potser hauria esdevingut un home.

Daphne aixeca les espatlles, somriu amb escepticisme.

- La granny no m'ho hauria perdonat mai.

- Pitjor per la granny. Podieu haver lluitat, vos i ella contra el vostre egoïsmes i salvar Merry.

- No crec que Merry pogués ser salvat de la manera que vos ho enteneu.

Callem una petita estona. Després jo pregunto:

- I Roger?

- No l'he vist mai més. En vaig rebre algunes cartes des del "Cassiopée" mentre el canoner feia rumb a l'Indo-Xina. M'escrivia des de cada port on feien escala. Al començ encara parlava de matrimoni. A poc a poc les cartes s'espaiaven, es refredaven fins que ja no en va arribar cap més. Això era el que precisament jo esperava per bé que, ho confesso, em va decepcionar un poc, ¿On era aquell gran amor que havia de durar tota la nostra vida?

Daphne es passa la mà pel front com si tractés d'esborrar el record de Roger i d'Eivissa. S'aixeca, arreplega la bossa de les fotografies, cuita a smagar-la en el prestatge de l'armari.

- Sabeu què? proposa tot d'una, - anem a sopar en un restaurant. No tinc genes de cuinar i Herman e està a punt d'arribar. Li confessaré que no he preparat res. Dirà que anem a qualsevol lloc a menjar alguna cosa. Vos vindreu amb nosaltres.

- I Merry? goso inquerir.

- Li deixarem~~me~~ un escrit indicant-li on som.